

stemmighed ikke skulde komme tilstede paa nogen naturlig og ønskelig Maade, men saaledes, at Nogle maatte siges at svigte deres Overbevisning, for at der dog skulde komme Noget ud deraf. Det vil meget ofte stille sig saaledes, at denne Enstemmighed kommer frem paa en ganske anderledes naturlig Maade; men hvad er det da, som Udvalgets Flertal har opstillet overfor dette? Det har for det Første villet fjerne denne Udkomst for Kirkestyrelsen, til at kunne udelukke indtil Halvdelen, først villet indfrænke den til at borttage Trediedelen af Antallet; og det har dertil villet føie den endnu mærkeligere Bestemmelse, at der under ingen Omstændighed skulde kunne udelukkes Nogen, naar der kun var indtil 9 Ansøgninger, uagtet det selv er gaaet ud fra den — maasse rigtige, maasse mindre rigtige — Forudsætning, at Ansøgernes Antal nu vil blive i høi Grad formindsket, og det altsaa selvfølgelig langt hyppigere vil blive Tilfældet, at der kun er 9 Ansøgere, saaledes at den hele Ret da gik tabt. Naar man har sagt, at i det Tilfælde, hvor der ikke er mere end 9 Ansøgere, kan Menighedsudvalget nok finde Rede i dem, saa er dette jo ikke Noget, der vedrører Motiverne til at bestemme Tallet 9, thi der kan ligesaa let ved 9 Ansøgninger komme saadanne frem, som kunde anses for uheldige baade i og for sig og med Hensyn til Følgerne for Fremtiden, om de skulde have Udsigt — tjær saaledes som Udvalgets Flertal har stillet Forslaget — til at blive satte igjennem. Det tager sig saa meget mærkeligere ud, som det jo i dette Tilfælde i Virkeligheden vilde være at overlade til Menigheden selv at besætte et Rald ved Valg mellem 9 Kandidater — om jeg saa maa sige — foreslaede af Regjeringen. Medens man, saavidt mig bekjendt, ellers aldrig, hverken her eller andetsteds, er kommen længere end til 3, er man her pludselig kommen til 9. Dernæst har man fuldstændig forandret Karakteren af Menighedsudvalget. Medens der i Lovforslaget er tiltænkt det, at det skulde være en Repræsentation for Menigheden, der som saadan skulde kunne forhandle med Ministeriet og gjøre Menighedens Stemme gjældende, har man her villet gjøre det til en

Slags Forretningsfører for samtlige Menighedens Medlemmer, saaledes at det skal paatage sig dette vanskelige Arbejde, at anstille Undersøgelser med Hensyn til forskjellige Ansøgere, og derefter komme til at foreslaa 3 Ansøgere, mellem hvilke saa Valget skulde foretages, af selve Menigheden i dens Helhed. Naar man nu veed, at man vistnok kan gaa ud fra, at der meget sjældent vil være flere end 3, som Interessen i høi Grad knytter sig til ved et Valg, saa er Sagen i Virkeligheden den, at Udvalget blot udpeger disse 3 som dem, der efter alle Forhold nærmest vil blive Spørgsmaal om ved Valget af Menigheden selv. Altsaa lægges i Virkeligheden hele Sagens Afgjørelse paa Menigheden gennem umiddelbare Valg, og disse umiddelbare Valg skulde da gaa for sig paa en saadan Maade, at det bliver Majoriteten, der ligefrem kommer til at bestemme, hvem der skal være Præst. Naar jeg siger Majoriteten, saa maa det forstås saaledes, at det bliver omtrent en Tredjedel af Stemmerne i Menighederne, thi det skulde være tilstrækkeligt, naar blot Halvdelen giver Møde, og naar da blot een over Halvdelen af de Mødte tager Beslutning om en enkelt Ansøger, vil denne være valgt og bestemt til Præst, uden at der fra Kirkestyrelsens Side kan gjøres Indsigelse derimod. Dette turde vel siges at være en fuldstændig Omdannelse ikke blot i Ord, men ogsaa i Tanke og Fremgangsmaaade af, hvad der i Lovforslaget er bestemt, og derfor har jeg været meget nysgjerrig efter at faa at vide, paa hvilke Grunde dette Forslag da støttedes, og jeg tilstaar, at jeg ogsaa i den Henseende med en vis Spænding har gjenlæst Betænkningen, — men jeg blev stuffet. Jeg gik da ud fra, at dens Ord skulde blive supplerede af den ærede Ordfører, men han holdt sig i den Henseende til Motivering i Betænkningen, saa at Skuffelsen vedblev. Naar man gjenlæser den meget kortsatte Motivering af en saa fuldstændig Omskyrtning af den Bygning, der var fremkommet fra Ministeriets Side, finder man høist besynderlige Raisonnementer opstillede som endelig afgjorte Ting; naar jeg kalder det Raisonnementer, maa dette ikke forstås ganske efter Ordene, thi det er egentlig blot Sølelses-